

HOOYKAAS / STANSFIELD

FIVE RECENT PIECES

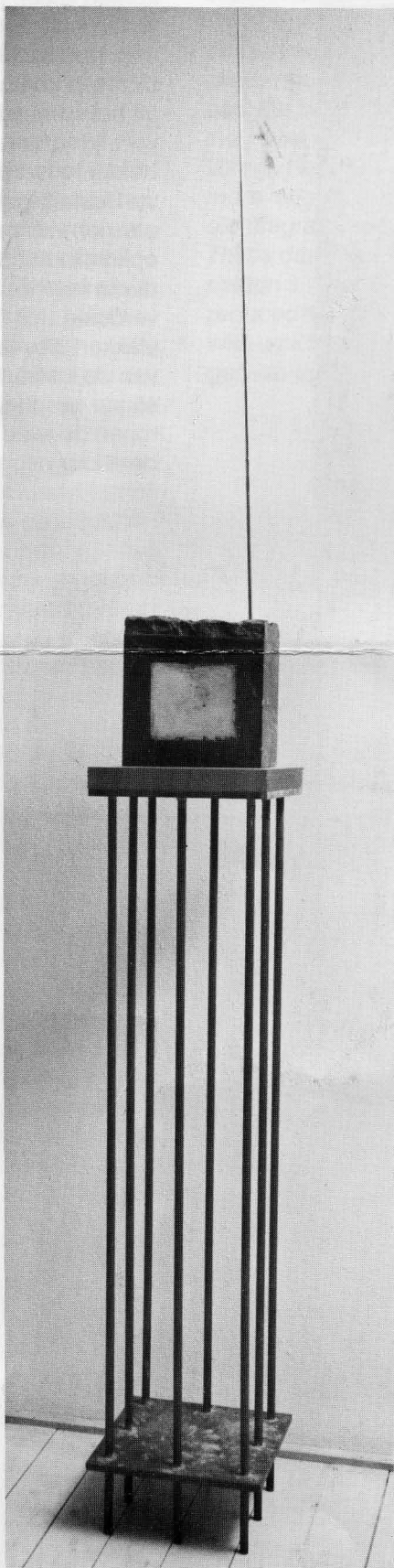
KIJKHUIS

06 MAI 1991

In de vijftien jaar dat Madelon Hooykaas (Maartensdijk, 28-9-'42) en Elsa Stansfield (Glasgow, 12-3-'45) samenwerken hebben ze een hecht en herkenbaar oeuvre opgebouwd. Hecht, omdat de vele videotapes en installaties thematisch sterk verwant zijn en vaak expliciet naar elkaar verwijzen; herkenbaar, aangezien hun materiaalkeuze consequent is en getuigt van een voorkeur voor natuurlijke elementen als lood, steen, linnen, en koper. In dit rijtje materialen, hoe onvolledig ook, mag eigenlijk het element 'licht' niet onvermeld blijven.

Dit onmisbare bestanddeel, dat zo vaak als gegeven wordt beschouwd in de videokunst, ontleden Hooykaas & Stansfield in al zijn aspecten. De diverse stralingsbronnen en hun effecten stellen ze naast en tegenover elkaar. Het onontbeerlijke zonlicht met zijn schaduwwerking wordt vergeleken met het bruikbare effect van röntgenstralen (röntgenfoto's worden in het engels ook wel 'shadow pictures' genoemd) waarna de lijn wordt doorgetrokken naar de verwoestende werking van atoomstraling. In Hiroshima en Nagasaki werden levende wezens gereduceerd tot zwarte vlekken op de grond of als witte 'schaduw' uitgespaard tegen een verder geblakerde muur. Menselijke fossielen, ontstaan in een tijdspanne die even kort was als de momentopname van twee schaduw op een steen, resulterend in de foto **Twin stars**. Een vluchtige informatiebron (waartoe wij behalve de atoomflits het televisiebeeld mogen rekenen) kan kennelijk ook blijvende indruk achterlaten.

Five recent pieces toont een heel vocabulaire van beelden die op steen te vinden zijn, veroorzaakt in uitersten op de tijdschaal, al dan niet door de inwerking van straling. Het geheel is zo samenhangend dat het nauwelijks een geïsoleerde beschrijving per installatie toelaat en verwijzingen naar eerder werk (zoals het in juni 1986 in het Kijkhuis opgestelde 'Shadow pictures ...from the Museum of Memory') onvermijdelijk maakt. (vervolg op pagina 2)

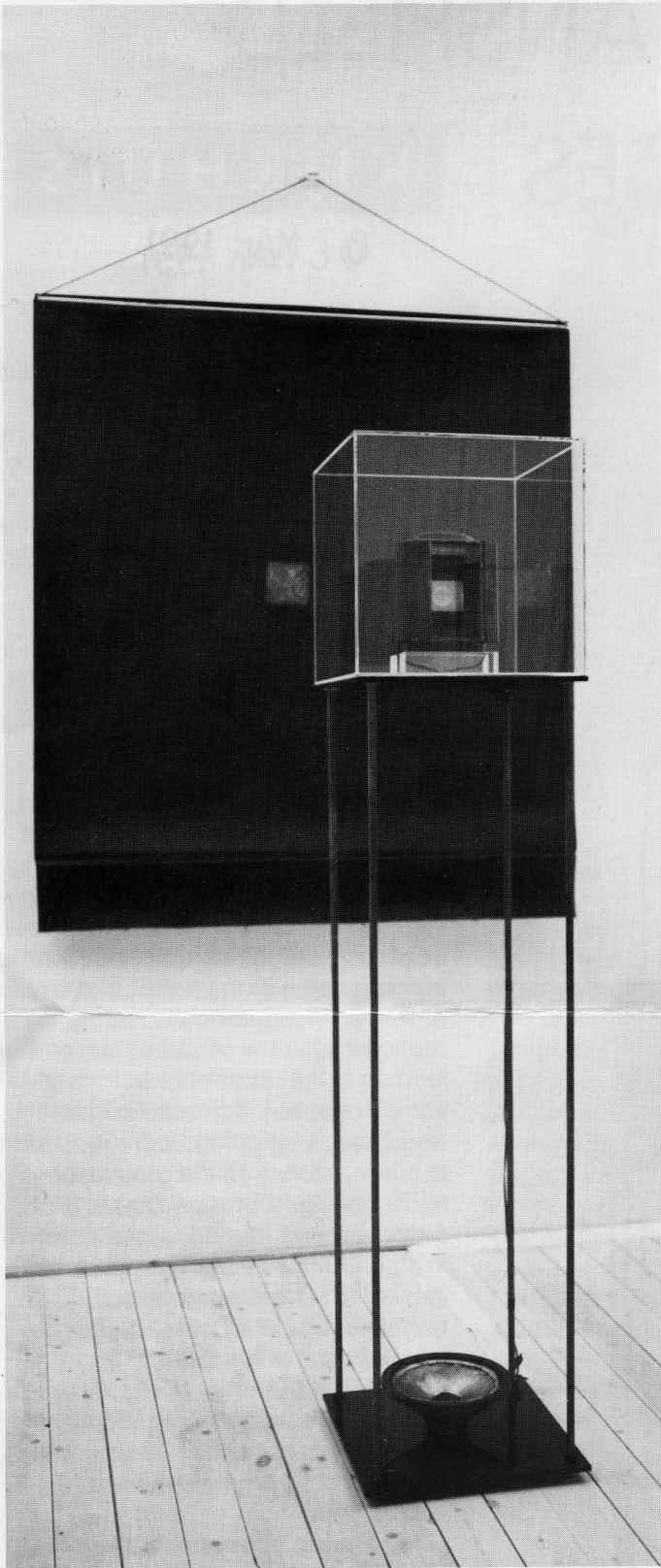
In the fifteen years that Madelon Hooykaas (Maartensdijk, 28-09-42) and Elsa Stansfield (Glasgow, 12-03-45) have been working together, they have built up a solid and recognisable body of work. Solid because the many tapes and installations have a strong thematic link and often explicitly refer to each other; recognisable because the choice of material is consistent and shows a preference for natural elements such as lead, stone, linen and copper. This list of materials, however incomplete it may be, should not overlook 'light'.

*This indispensable component, which is so often taken for granted in video art, is analysed by Hooykaas & Stansfield in all its aspects. The various radiating sources and their effects are set alongside and opposite each other. The indispensable sunlight with its shadow effects is compared with the practical effects of X-rays (X-ray plates, sometimes referred to as 'shadow pictures'), which then lead on to the destructive actions of atomic radiation. In Hiroshima and Nagasaki, living beings were reduced to black patches on the ground, or to white 'shadows' - masked areas on a scorched wall. Human fossils, created in a period of time that was as short as that of the instantaneous exposure of two shadows on a stone, resulting in the photograph **Twin stars**.*

An ephemeral source of information (to which we may allocate not only the atomic flash, but also television) can still apparently leave permanent impressions.

***Five recent pieces** shows a whole vocabulary of images which can be found on stone, produced at the extremities of the time scale, with or without the influence of radiation. The entirety is so cohesive that it scarcely permits the isolated description of individual instances and it makes reference to earlier work (such as 'Shadow pictures... From the Museum of Memory', set up in the Kijkhuis in June 1986) unavoidable. (continued on page 2)*

Receiver (1990)

Hoewel het moralisme op de loer ligt wanneer de confrontatie tussen natuurgeweld en de menselijke geldingsdrang in beeld gebracht wordt is het niet de bedoeling van Hooykaas & Stansfield een vermanend vingertje op te steken. Hun installaties roepen eerder op tot bezinning, zoals zij op hun reizen naar het Verre Oosten behalve de verschrikkingen van Hiroshima ook de rustgevende kracht van het boeddhisme ervaren. Dat uit datzelfde gebied technologische verworvenheden als de hyperkleine LCD-monitoren (Liquid Crystal Displays) komen is een gelukkig bijverschijnsel. Nieuwe werktuigen worden door Hooykaas & Stansfield dankbaar benut voor hun installaties, doch de techniek (niet de mens) blijft een voetnoot. De krijttekeningen op de rotswanden uit het stenen tijdperk zijn in hun universum niet ver verwijderd van het LCD-schermpje. In **Receiver** komen beider reflecterende werkingen samen in de rechthoek van fosforpigment, die het stenen blok niet alleen het aanzien van een monitor geeft maar ook daadwerkelijk oplicht in het duister. **Liquid crystal** verwijst het meest direct naar de in de stenen aangebrachte LCD's. Kristallen verdelen zich (aldus de mineralen-encyclopedie) in twee vlakken die elkaars spiegelbeeld zijn; de beide steendelen van de installatie wekken de indruk dat ze zojuist van elkaar gescheiden zijn. Omgeven door een loden mal tonen de twee monitoren hetzelfde beeld -de een positief, de ander negatief. Hiermee zijn we wederom bij de schaduwen van de atoomflits aanbeland.

Het Japanse altaar dat in **Offerings** staat opgesteld blijkt eveneens een LCD te herbergen. Het beeld van de ronddraaiende steen -een cirkel binnen een vierkant, een vorm die in diverse variaties terugkeert in de installatie- is het best te ervaren als de toeschouwer zich actief opstelt en de ooghoogte varieert. Een standpunt dat voor ieder individu verschilt ('Personal observatory') en daarmee verband houdt met een andere constante in het werk van Hooykaas & Stansfield: de persoonlijke ordening van indrukken. **Point of reference**, de installatie die het vijftal completeert, vormt net als de 7-delige serie 'Museum of Memory' (1985-1988) een voorbeeld van subjectieve rangschikking. Van de 3 opgestelde monitoren verwijst er één naar het eigen werk. Flarden uit 'Museum of memory' trekken aan het geestesoog voorbij. Een rondgang door een 17e eeuwse naslagbibliotheek maakt de universele behoefte aan ordening verder tastbaar, zeker als de boeken oude theorieën over de inrichting van het heelal blijken te bevatten. Tegenwoordig fungeert vooral het beeldscherm als informatiebron en zijn de eens zo imposante boekbanden gedegradeerd tot omhulsels om videotapes in op te bergen. Waarmee er toch nog een ironische vorm van moralisme de expositie is binnengeslopen. (AN)

HOOYKAAS / STANSFIELD FIVE RECENT PIECES

6 maart t/m 7 april

Liquid crystal (1991)
Twin stars (1989-1991)
Receiver (1990)
Offerings (1990)
Point of reference (1990)

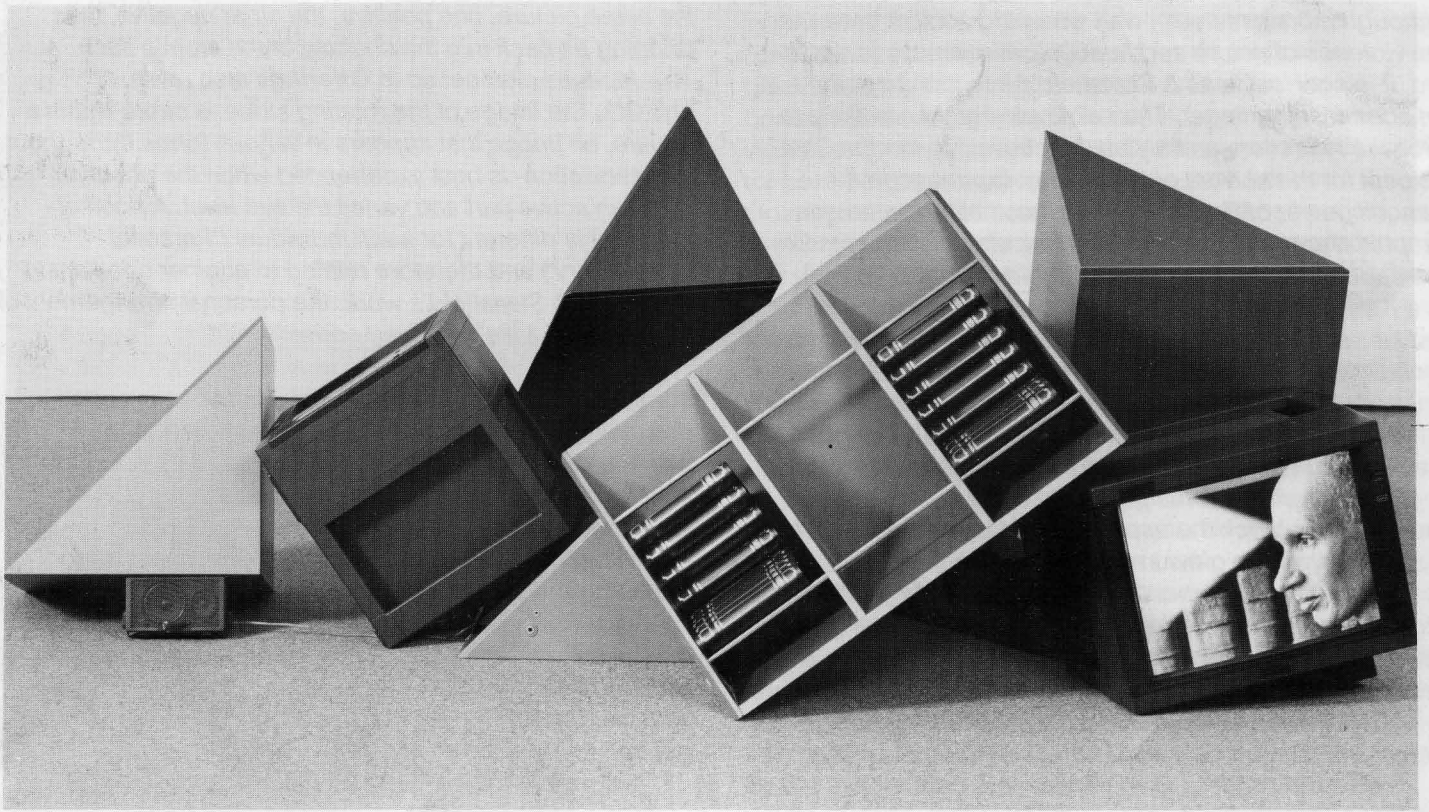
Liquid crystal (1991)

Offerings (1990)

Although moralism lies in wait when the conflict between the violence of nature and human assertiveness is depicted, it is not Hooykaas & Stansfield's intention to point an admonishing finger. Their examples are more likely to provoke reflection, as they on their travels to the Far East -except for the horrors of Hiroshima- experienced the tranquil power of Buddhism. The fact that the same geographical area has produced technical achievements like the super small LCD monitors (Liquid Crystal Displays) is a happy chance. Hooykaas & Stansfield make welcome use of new instruments in their installations, although the technique (not man himself) remains a footnote. In their universe, the chalk drawings on the rocky walls of the stone age are not that far removed from the LCD screen. **Receiver** brings both reflective actions together in the rectangle of phosphorus pigment, which not only gives the the stone block the appearance of a monitor, but which also actually does glow in the dark. **Liquid crystal** makes the most direct reference to the LCDs mounted in the stones. Crystals divide (according to the mineral eycyclo-paedia) into two surfaces which are the mirror image of each other; the two stone halves of the installation give the impression that they have just split off from each other. Surrounded by a lead mould, the monitors show

the same picture, one positive, the other negative, thus bringing us back into the shadow of the atomic flash. The Japanes altar set up in **Offerings** also reveals an LCD. The image of the rotating stone -a circle within a square, an image that appears in various forms throughout the installation- is best experienced when the observer takes an active part and varies the eye-level. A point of view that is different for each individual ('Personal observatory') and therefore related to another constant in Hooykaas & Stansfield's work: the personal arrangement of impressions. Like the 7 part series 'Museum of Memory' (1985-1988), **Point of reference**, the installation that completes the quintet, forms an example of subjective grouping. Fragments from 'The Museum of Memory' flash-past the mind's eye as one of the three monitors refers to their own work. A tour through a 17th century reference library makes the universal need for classification yet more tangible, especially when the books prove to contain old diagrams about the shape of the universe. These days, the screen is the principle source of information and the once so impressive book-bindings are reduced to cases in which to store video tapes. With which an ironic form of moralism has managed to get into the exhibition after all.

Point of reference (1990)

Videografie Hooykaas / Stansfield

(I = installatie)

What's it to you (1975, I)

Moving (1975)

Journeys (1976, I)

The road (1976, I)

Just like that (1977)

Memory window (1977, ook I)

Horizontal flow (1977, I)

Generations (1977)

See through lines (1977, I)

Moving lines (1978, I)

Continuing lines (1978, I)

Video changes (1978, I)

Sea of light (1978, I)

Labyrinth of lines (1978, I)

5 video environments (1979)

Running time (1979)

Split seconds (1979, I)

Tidal flow (1979)

Transitions (1979, I)

Au deo-vi deo (1979)

Time piece (1981, ook I)

Eye level (1980, I)

Video void (1980)

Cutting piece (1981, I)

2 sides of a story (1981, ook I)

Flying time (1982, ook I)

A piece for the 4 winds (1984, I)

Out of reach (1983)

The force behind its movement
(1984)

Compass (1984, I)

From the Museum of Memory I
(1985, I)

Vi deo volente (1985)

Shadow pictures ...from the Museum
of Memory II (1986, I)

Point of orientation ...from the

Museum of Memory III (1986, ook I)

From the Museum of Memory IV
(1986, I)

Point in time (1987, 1988 ook I)

Phosphor ...from the Museum of
Memory V (1987, I)

Dialoog (1987)

Boat piece ... from the Museum of
Memory VI (1987, I)

From the Museum of Memory VII
(1988, I)

A personal observatory (1988, I)

Radiant (1988, I)

Solstice (1989)

Twin stars (1989-1991, I)

Receiver (1990, I)

Offerings (1990, I)

Point of reference (1990, ook I)

Liquid crystal (1991, I)

6 maart t/m 7 april 1991

Kabeluitzending

Point of reference

De 1-monitor versie van 'Point of reference' maakt deel uit van de uitzending van Kunstkanaal op zondag **3 maart** (Amsterdam, Rotterdam, Hilversum, Groningen; uitzendingen op het lokale kanaal vanaf 11.00 tot 23.00) en maandag **4 maart** (Den Haag; 20.30 - 22.30).

Viewing op verzoek

In Retrospect (1982-1977)

Tijdens de expositie is ook vroeger videowerk van Hooykaas/Stansfield te bekijken. 'In Retrospect', een uit twee delen bestaande verzamelband, bevat een door henzelf gemaakte selectie van 12 produkties. Dit dozijn is letterlijk retrospectief geordend: vanaf 1982 teruggaand tot 1977.

Het Kijkhuis is geopend van woensdag t/m zondag tussen 13.00 en 17.00 uur.

KIJKHUIS

Noordeinde 140
2514 GP Den Haag
telefoon 070-3644805
telefax 070-3614448